

O DÍA DA REVELACIÓN

1770

Steven Spielberg, 2025

ESTREA EN NUMAX: 19.06.2026 | V.O.S.E. | +12 | 145 min

Nun futuro non moi afastado, a humanidade está a piques de descubrir a verdade sobre a existencia de extraterrestres, un segredo que ficou oculto varias décadas. Mentres millóns de persoas se preparan para a revelación, a forma na que entendemos o universo empeza a mudar.

«É Spielberg puro, cinema puro: narración, concisión, dominio, emoción»

Jordi Batlle, LA VANGUARDIA

O mito inesgotable de Spielberg, pese a todo

Por Luis Martínez

Spielberg non é Stanislaw Lem. Tampouco é moitas outras persoas —nin sequera o Spielberg de agora é exactamente o de hai 40 anos—, pero de forma radical non existe ninguén tan esencialmente distinto ao cineasta estadounidense como o escritor polaco autor de, entre outras obras maiores, “Solaris” e que deixou esta reflexión para a posteridade: "Non necesitamos outros mundos. Necesitamos espellos. Non saberíamos que facer con outros mundos". Spielberg leva toda unha vida (confesión súa), desde que cumpriu cinco anos exactamente, interesado nos OVNIS, nos contactos extraterrestres e está convencido de que o célebre paradoxo de Fermi (Se, como queda comprobado, hai tantas posibilidades de vida fóra do noso planeta, por que seguimos sen saber nada dos nosos veciños?) está xa case a punto (pero case case) de non ser máis que un malentendido solucionable cun abrazo intergaláctico. E para que quede clara a súa postura profundamente humanista e candidamente a favor dos extraterrestres e os seus outros mundos, primeiro foi *Encontros na terceira fase*, logo *E.T.*, máis tarde tomou unhas vacacións de tanto optimismo con *A guerra dos mundos* e, para rematar, *O día da revelación*, a definitiva, a pesar de as súas derivas entre místicas e só estrañas.

A película que fai a número 37 da súa filmografía pódese ler como un resumo perfecto da súa concepción do cine na súa vertente máis entusiasta, aditiva e popular. E como tal funciona en fondo e forma. A fita protagonizada man a man con solvencia e moito cariño por Josh O'Connor e Emily Blunt coloca o primeiro no papel de ritual heroe obsesivo e esencialmente bo que antes que el fixesen seu actores como Roy Scheider, Richard Dreyfuss, Harrison Ford ou Tom Hanks, e á segunda (soberbia) como esas mulleres que xurdiron na última parte da súa o seu cine ao lado da Meryl Streep d' *Os arquivos do Pentágono* ou Michelle Williams n' *Os Fabelman*.

Poucos directores entenden tan ben o poder da sala de cinema para capturar as máis secretas e, con todo, comúns ambicións do patio de butacas. *O día da revelación* fala, xa se dixo, da posibilidade do contacto. Pero máis aló de obvio, o seu centro de atención é a pelexa por dar ou non a coñecer (revelar, por tanto) a inxente información acumulada sobre os distintos encontros que na historia da humanidade xa foron. Así, dun lado atoparíanse os que confían na necesidade de que todo saia á luz e, do outro, os que temen que demasiada luz cegue máis que ilumine. Como n' *Os arquivos do Pentágono*, pero sen o Washington Post polo medio. Digamos que os eixos de coordenadas de Spielberg dan pouca opción ao desamparo, a confusión ou mesmo a ironía.

Con este punto de partida, e practicamente desde a moi impresionante primeira imaxe da primeira secuencia, toda a película se entrega a un ritmo entre desopilante (que non só trepidante) e exasperado, a correr con esa maxistral coreografía das escenas de acción da que só é capaz o director. O que queda é unha película para directamente zambullirse nela e da súa man celebrar o mito inesgotable de Steven Spielberg, a pesar de todo e a pesar de todas e cada unha das súas rarezas. Quizá a reflexión de Lem non ande tan lonxe da do propio cineasta: os outros mundos son en verdade espellos e ningún espello comparable en profundidade, claridade e emoción ao cine, o cine de Spielberg.